

Amics d'abans de començar els estudis, en Rafael Herrera Cortés i en Francesc Xavier Oller Bondia comparteixen un despatx d'arquitectura a Cubelles, despatx que han sabut tirar endavant malgrat la dificultat de fer-se un lloc en aquest món cada vegada més competitiu.

Quan eren estudiants van fundar una societat cooperativa amb la idea de crear una empresa en el futur: **"Érem uns deu o quinze, però mica en mica vam anar quedant menys i quan vam tenir el títol a la mà i ja vàiem una mica quina hauria de ser la forma de funcionar, només quedàvem ell i jo"**, explica en Rafael. Al cap de poc temps, van poder muntar ja un despatx a Cubelles d'on en Xavier és fill: **"Vam tenir la sort de trobar un petit bocí de mercat al Garraf i de començar fent petites feines"**. Tots dos saben que és complicat introduir-se en el món laboral, però van unir forces i coneixements per aconseguir-ho: **"A l'Escola hi havia fills de promotors i d'arquitectes que quan acabaven ja entraven en una dinàmica que estava en funcionament, però quan véns de fora t'has d'obrir camí tu mateix i això vol dir agafar alternatives"**.

Les alternatives de què parla en Rafael tenen a veure amb les noves tecnologies: **"Vam entrar de ple en el tema de les aplicacions informàtiques de l'arquitectura que havíem experimentat com a estudiants. Hi havia molt poca gent que les fes servir i a força d'insistir en aquest aspecte ens van anar sortint encàrrecs"**. I en Xavier afegeix: **"El nostre estudi està marcat per una gràfica molt lineal. Vam començar fent cases unifamiliars per a particulars i amb aquesta tecnologia els podíem mostrar una imatge tridimensional del que seria casa seva i el boca en boca va fer que la cadena arribés fins als promotors"**. El seu company no pot estar-se de precisar a més que **"cal ser molt rigorós i mantenir una certa ètica, perquè és molt difícil fer córrer bones notícies i en canvi enormement fàcil que corrin rumors dolents"**.

Aquests dos joves arquitectes, doncs, sempre han tingut molta cura en la seva forma de treballar: **"Al començament tothom ens deia que no seguiríem anant a les visites d'obra quan portéssim més temps com a professionals, però ho continuem fent perquè ho considerem important"**. En Xavier, tanmateix, introdueix un petit matis: **"Suposo que aquest és un tema delicat. Quan un despatx té un volum d'obra important, i més ara que sembla que la construcció sigui una locomotora que no para el dia continua tenint vint-i-quatre hores. En aquests casos penso que o bé amplies el despatx i delegues feines, o bé és impossible que arribis a controlar totes les obres"**.

Els, però, són dos i es poden repartir la feina i tenir-la molt al dia, i són conscients que **"l'estudi petit, controlat per un sol arquitecte, en aquests moments ja gairebé està fora de lloc"**. En Xavier creu que el futur passa per una major especialització: **"És important, em sembla, tenir el que podríem anomenar una mentalitat japonesa. Formar un gran equip de gent, treballar i sacrificar-se molt, però ser conscients que és millor menjar-se un trosset del pastís i esperar que en surti un altre del forn, que no pas empassar-se'l tot de cop i tenir un mala digestió"**. Aquesta especialització es dona també en

el despatx dels nostres arquitectes, i ho fa en funció de les seves preferències: **"Formem un equip i comentem sempre els projectes tots dos, però en Xavier prefereix els temes d'urbanisme i planificació i jo, en canvi, gaudeixo molt més de la projecció i construcció"**. És per aquesta raó que en Rafael intenta experimentar en el camp de l'habitatge tant com li permeten els clients: **"M'agrada facilitar al promotor espais nous en els edificis, però és lògic que no sempre vulguin arriscar els seus diners; és per això que l'experiment més gran que hem fet els dos ha estat als nostres respectius habitatges"**.

Fer un projecte significa tenir molt en compte el que vol el client, sobretot quan es tracta d'un particular: **"Fem moltes reunions per saber com és, què li agrada, estudiem la seva psicologia, perquè ens dóna moltes pistes sobre com ha de ser el lloc on ha de viure"**. Quan es tracta de promotors, el plantejament és diferent: **"Hi has de posar una mica més de part teva, proposar-li materials, idees sobre la llum o els espais oberts, entre altres coses"**. Això ens ho comentava en Rafael, i el seu amic continua: **"És indiscutible que en aquest cas el que prima són els interessos econòmics. Sempre hi ha promotors més oberts que altres a les nostres propostes, però és evident i lògic que pensin en el marge de benefici que trauran d'aquell bloc de pisos o d'aquelles cases adossades. La veritat és que fins ara hem tingut la sort de treballar per a promotors molt receptius"**.

A l'hora de dur a terme un projecte, en Xavier i en Rafael tenen molt clar que els cal adoptar una posició que els porti a un resultat positiu: **"Treballem molt el projecte en comú, però pensem que és bo que un dels dos n'estigui una mica més allunyat i que sigui capaç des de fora de donar una visió més objectiva"**. I segueix amb la seva explicació: **"Un cop estàs molt involucrat en un projecte sembla que estiguis en un camí sense retorn, que allò només pot funcionar en una direcció determinada, i el problema és que sovint topes amb parets que no saps com evitar. És aleshores quan el teu company, que s'ha quedat una mica enrere, et pot ajudar amb les pistes necessàries per continuar"**.

Volem fer esment també al fet que en Xavier és arquitecte municipal, i que, per tant, dedica part del seu temps a l'Administració: **"És curiós com et mires la normativa i la seva interpretació d'una manera diferent. Gairebé podria dir que sóc una persona de vuit a tres i una altra de tres a vuit"**. La seva manera de treballar i el seu caràcter es reflecteixen també en el que ens diu en relació a la seva feina a l'Ajuntament: **"Quan parlo amb un arquitecte que em ve a demanar una llicència, no intento imposar-li la meua opinió, sinó que tenim una xerrada molt col·loquial, perquè abans de prendre una decisió o una altra m'agrada haver posat el tema sobre la taula i tenir-ne més opinions"**.

En Rafael i en Xavier pensen que l'arquitectura és un món de sensacions i treballen sempre intentant plasmar-les a la seva arquitectura. Estem convençuts que continuaran en aquest camí que han iniciat amb tant d'entusiasme.

“Treballem molt el projecte en comú, però pensem que és bo que un dels dos n'estigui una mica més allunyat i que sigui capaç, des de fora, de donar-ne una visió més objectiva”

Rafael Herrera i Francesc X. Oller - Cubelles (Garraf)